

בעלי? אחות שלוו? שונאת אותה!

לריב עם החמות? בנאלי ונדוש. מלחמה אכזרית לא פחות מתקיימת דווקא בין גיסות. בתפריט: מאבקי שליטה על הבעל-האח, סכסוכים כספיים ומה לא. דיווחים מזירת הקרב הבוערת בשישי בסלון

חן דגן

אני שונאת את גיטתי, מצחירה עינת והשם שונה, כמו שאר השמות בכתבה. "אנחנו שני עולי מות שונים, שלא יכולים להפגש לעולם. אחותו של בעלי היא טיפוס שידע הכל, מרוכזת לגמרי בצעמה, עסוקה כל הזמן בבוטוקס ובניתוחים הפלסטיים שלה ולא רואה אף אחד ממתר. תמיד חכמה, תמיד צודקת, אף פעם לא יודעת להעריך אף אחד.

דינה: "יש תחושה שהילדים של גיטתי מוערפים. כשחמותי חוזרת מחו"ל, היא מספרת כמה התגעגעה לילדים של הבת שלה, לא לשלי. חמי הפך להיות השמרטן הקבוע שלה, אבל כמה שהיא מקבלת יותר, זה אף פעם לא מספק אותה. תמיד יש לה רק טענות"

כולם צריכים לשרת אותה וכל מי שמסכיב הופך לסמרטוט, כולל בעלה, שהוא איש מדהים שאני מאוד אוהבת. כואב לי לראות את זה. כשהיא מתארת, היא לא יודעת מה זה לקום או לשום צלחת בכיור, רק יושבת ושותת את המות. אצלה בבית אין אוכל, כי היא לא מבשלת וזהו כמו מלכה שעושים בשבילה הכל. היא משפטיה את ההורים, שמבשלים לה ועושים לה קניות."

יצא לך להתעמת איתה בנושא הזה? "אנחנו לא רבות באופן גלוי, אבל אני לא סובלת אותה והיא לא סובלת אותי. באירועים

משפחתיים כולם יושבים ביחד וסובלים. יש לה ילדים מקסימים שאני אוהבת, וגם עם גיטי, בעלה, החסמים טובים, אבל היא אף פעם לא מתעניינת בבעלי או בילדים שלנו."

איך בעלי מתמודד עם המצב הזה?
"גם בעלי לא סובל אותה. כן, הוא לא סובל את אחותו. אחי הרברים שהכי התריפו אותי היה שבמלחמת לבנון השנייה נפגשנו כשהוא חזר ממילואים, והיא אפילו לא ניגשה להגיד לו שלום, כאילו הוא אוויר. אין בה טיפת אנושיות."

גיטתי, אבל אכלתי חצץ. כמה זמן אפשר לשת עם טיפוס שהוא כל הזמן צודק וכל הזמן נואם כמה הוא גאון. אני משתדלת כמה שפחות להגיע לידי חיכוך, אפילו במחיר של נק. הגעתי למסקנה שלא אני התחננתי איתה. בסך הכל יש לנו משפחה טובה, מבוזק זה אפילו נראה כמו אידיליה, אבל בכל גן עדין יש את הנחש שלי."

סכסוכים בין גיסות מתהרים בכבוד במלחמת העולם הירדועה בין החמות כלה. כבר ב-1977 ערכה הפסיכולוגית האמריקאית אוולין דובאל מחקר מקיף בהשתתפות 5,000 נחקרים, שבו נשאלו מיהו בן המשפחה הבעייתי ביותר. דובאל ציינה במקום הראשון את החמות, אבל מיד אחריה במצעד החסמים הבעייתיים הופיעה הגיסה. את הממצאים פירסמה דובאל בספר "גישואים והתפתחות המשפחה", שם גרסה שהגיסה, במיוחד כשהיא אחותו הגדולה של הגבר, ממלאת לעיתים תפקיד אמחי כלפי, ובמובן זה נתפסת על-

מיכאלה: "הגיסות שלי הן מורה, עובדת סוציאלית ובנקאית. מין נשים מושלמות כאלו, שפרט לקריירה כל הזמן מנקות, מסדרות ומבשלות. כשהיננו נבגשות, כל הזמן רק רציתי לחרב את הסדר הזה, לתת איזו מכה ולעשות בלגן"

אבל לקבל בחבילה גם גיסה מופרעת או קלפטס נוראית, אישה שלעולם לא הייתה מתקרבת אליה אלמלא נכפתה עליה כמס' פחה".

רינה יודעת בדיוק למה המומחה מתכוון. "אנחנו כבר לא חוגגים ביחד חגים", היא מודחת. "בהתחלה תמיד היינו מזמינים ומגישים מכל טוב. האירוע ששבר אותנו היה הברית של הבן הבכור שלה. הם עשו פיוז'ון וזמינו רק משפחה קרובה. זה היה בשישי בצהריים. נסענו שעות כדי להגיע לשם, וכשהגענו גילינו שלא עלה בדעתה להכין ארוחת צהריים. היינו בשוק. יצאנו מסם מפוצצים מכעס, עצרנו לאכול במסעדה והמשכנו הביתה. ראינו בזה חוסר כבוד ומפח היוחסים הדרדרנו. הפסקתי להזמין אותם אלינו לחגים, וכשהיננו נפגשים אצל החברים של בעלי, היה בינינו מתח שאפשר היה לתתו כסכין".

חיי נישואים להתקרב במהלך השנים?
 "היו שיחות במספר ציטים, אבל שום דבר לא עזר והיום כבר יש בינינו תוק מוחלט. לפני שלוש שנים, כשהיא לקיאת גיל 40, נכנסה גיטלי לחיריון. לנו נודע מזה רק כשהייתה בחורש שישי. היא אופשה עוד לפני הלירה בבית החולים, רצינית לבוא לעזרה, אבל אין לנו מערכת יחסים כואת. כשהיא ילדה היא אפילו לא התקשרה ולא הזמינה אותנו לאירוע. היום הילדה שלה בת שלוש, ואני אפילו לא יודעת אך היא נראית".

את בוגדת

ענייני כספים ומכללה הם סוגיה נוספת שמפרנט לא מעט סטוכי גיטיס גיטלי. "חמי וחמתי היו זוג מאוד אמיר והיו שם המון אינטריגות כלכליות וויכוחים סביב הרושה", מספרת מיכאלה (40). "לפני כשבע שנים חלה פתאום. הוא היה נופל באמצע הלילה מהמיטה ונזקק לטיפול סייעי. המות: שהייתה או בת 75, החליטה להעביר אותו לטיפול בבית אבות. הבעיה הייתה שהמי לא הסכים בשום אופן להישאר שם, היה לוקח מוגיט ובורח הביתה. ארבעת הבנים שלו, כולל בעלי, הגיטות הצריקו אותו ועשו עליוהם על המות. היא החליטה שהיא מנסלת אותם מהרושה והם החרימו אותה בחורה. "אני היחידה שלא הסכמתי לחרם ושמרתי איתה על קשר, והגיטות שלי ראו בזה הפרת אמון. כעסו עליי, התייחסו אליי כאל בגודת, אחת ששוברת את החרם המשפחתי, אבל לי זה נראה מאוד לא אנושי לנטוש את המות". הבנתי אותה, אישה בת 75 שקשה לה פיזית להרים את בעלה ולטפל בו. היא לא הוניהה את בעלה, היא ביקרה אותו יומיום עם אוכל בבית האבות. היה לי קשה מאוד לקבל את העובדה שביום בהיר אחד היא ננטשה על ידי בניה. לירוי ואני שמרנו איתה על קשר מצוי, מצאתי בה המון אנושיות ורך נקשת' אליה".

די גיטתה הכלה כמעין "מיני חמות". רוב הסטוכים נוצרים לרבריה על רקע הקושי של הגבר להעתיק את הנאמנות ממשפחת המקור שלו למשפחה החדשה שבנה. "די שרה ברסלרמן, מטפלת זוגית ומש' פתחית, נתקלה בלא מעט יחסים עכורים בין גיטות, עד שראתה לנכון לפרסם באתר האינטרנט שלה (family.co.il) מאמר מקיף בנושא, שבו פורטה את הגורמים האפשריים לכססוך. למשל, כשמשפחת הבעל חסה מאויסת על ידי אשתו וחושבת שהיא עלולה להרחיק את הבן מהמשפחה.

גם אני מתחנת

אלא שלא תמיד יחסים הרוקים בין אח ואחות הם המקור לריבים. לעיתים דווקא כסכור בין האחים הוא זה שמוביל את האישה לתפוח חיות מול גיטתה. "הברתי את גיטתי כשהייתי לתי לצאת עם בעלי", מספרת רינה (40), נשואה ואם לשלושה. "היא הייתה לבר, בלינו איתה ביחד, והייתה לנו חברות נעימה וכיפית. הכל הדרדר מהרגע שהיא הכירה את בן הווג שלה והתחילה לצאת איתו. כשהיא שמעה שאחיה הקטן מתחתן לפני, היא חטפה חום ומיר הוריעה שגם הם מתחת' תנים".

מהר מאוד גילתה רינה שגפלה לתוך מקרה קשה וחמור של קנאת אחים. "היחסים בין גיטתי ובן בעלי אף פעם לא היו טובים. בעלי בחור מקסים, גבר ממננת, איראפטר שלא לאהוב אותו. אחותו תמיד הייתה התלמידה המבריקה במשפחה, אבל כשהיא מבקשת ממנה עזרה בלימודים, היא הייתה צורחת עליו ונותנת לו הורשה שהוא טמבל, רפוק, כל

עינת: "אני לא סובלת את גיטתי, והיא לא סובלת אותי. באירועים משפחתיים אנחנו יושבים ביחד וסובלים. יש לה ילדים מקסימים וגם עם גיטי היחסים טובים, אבל היא לא מתעניינת בעלי או בילדים שלנו. אנחנו כמו אוויר בשבילה"

השנים הייתה ביניהם תחרות מול החורים ותחרות נמשכת עי היום. היא הבטרה, אבל היא כל הזמן היה בתחושת קיפוח, בתפקיד המסכנה שלא מקבלת כלום.

בבדיק?
 "ממש לא. היא ובעלה מקבלים הרבה יותר החורים קונים להם יותר, נותנים להם יותר, עושים בייביסיטר לילדים שלהם ויש תמיד תחושה שהילדים שלהם מועדפים. כשתמותי חזרת מחו"ל היא תמיד מספרת כמה התגעגעתי לילדים שלי בתה, לא לילדים שלי. לילדים שלי היא קונה רבב אחד וילד' דים שלה היא קונה וקונה. המי הפך להיות השמרטוף הקבוע שלה, אבל למרות זאת, כמה שהיא מקבלת יותר, זה אף פעם לא מספק אותה. תמיד יש לה רק טענות ומענות. כמו בור שלא מתמלא אף פעם".

הפסיכולוג והמספח הווגי טובי פלד מכיר היטב סיפורים דומים. "כשיש תחרות בין האח לאחות, האח מעוניין להוכיח לאתר' תו שהוא זכה במשחו טוב ממנה", הוא מנתח. "באופן לא מודע הוא עלול לגרום לתחרות הסכסוך והתחרות בין אשתו ובן אחותו. בעצם מה שהוא רוצה זה שאשתו תנצח את אחותו בשבילי. אישה שמתחנת לא יודעת לאוז משפחה היא נופלת ומי תהיה הגיטה שלה, היא יכולה להתחתן עם בעל נהדר,

צילום: אוריאל סטיון / Pict-Magazine

טובי פלד, פסיכולוג: "מטופל שלי נהג לקפוץ אל אחותו כל צהריים. היה אוכל ונהג, חזר לעבודה, ובערב שב הביתה. אשתו כעסה, צעקה, טענה שהיא זקוקה לו בבית. בעיני מדובר כאן בקנאה שנובעת מחוסר ביטחון מצד האישה"

שלגברים יש יכולת ניתוק יותר טובה. אם לא מסתדרים, לא מדברים והווי. זה לא כואב. נשים לא יכולות בלי לרבר, בלי להיות בקשר, בלי לשתף, ולכן זה פתח ליותר מריבות. הן יותר זקוקות לתמיכה, לפרגון ולנאמנות. את של השנייה, אני מציע לנשים לא להגיד מילה רעה על המשפחה של הבעל, כי אם את פוגעת במישהי מהמשפחה שלו, בסופו של דבר את פוגעת בו. זה חוק יסוד בנישואים: צריך לפרגן למשפחה של בן הווי." *

לנתיק את הקשר איתו. אלא שבמקרה הזה יש כאן יחסים של אמה ובן, לא של אח ואחות. צריך להוביל לפשרה שבה הוא ואחותו לומדים להיות אחים ברפוס אחר.

דינה: "גישתי עשתה פדיון בן בשישי בצהריים. נטענו שעות כדי להגיע לשם, וכשהגענו גילינו שלא עלה בדעתה להכין אוחות צהריים. היינו בשוק. יצאנו משם מפוצצים מכעס. ראינו בזה חוסר כבוד ומפיה היחסים הדרדרו"

למשל, להזמין את האחות אליו הביתה או להגיע אליה עם הילדים או עם האישה. היחסים בין גיטיס הם לא בעייתיים? הבעיות הן תמיד בין הגיטיס? "נשים הן אלו שחששות אחריות לקשרים המשפחתיים, ולכן הן גם אלו שנקלעות ל"קונפליקטים משפחתיים", אומרת ד"ר ברסלרמן. "לא מפתיע לגלות גם שברוב סכסוכי הניסוח הגברים מקפידים לשמור על עמדה פאסיבית ושתיקה רועמת. הגבר חש ברוב המקרים שהוא נמצא בין הפטיש לסדן. הוא מנסה לרצות את שתי הנשים, אבל בכך הוא רק מחריף את הבעיה. הקושי של הגבר להעביר את הנאמנות שלו מהתורה והאחים לבת, הווג של, במיוחד אם משפחת המזר צא מנסה לגרום לו לחוש אשם. הוא לעיתים תורם לסכסוך. הגבר צריך להפנים את העובדה שהמשפחה החרישה שיצר עם רעייתו היא בראש סדר העדיפותיות שלו."

פלד מסכים. "גברים בדרך כלל לא נמצאים בסכסוך. או שיש נושא משותף או שאין כלום, כי סכסוך עלול להגיע אצלם להכרעה קיצונית. או אף שהם מצמצים להם נושאים משותפים כמו כדורגל או פוליטיקה, או שאין ביניהם קשר. זה קשור לזה

ד"ר ברסלרמן: "ברוב סכסוכי הניסוח הגברים שומרים על עמדה פאסיבית. הגבר מנסה לרצות את שתי הנשים, אבל הוא רק מחריף את הבעיה. הקושי של הגבר להעביר את הנאמנות שלו מההורים והאחים לבת הווג שלו הוא לעיתים הגורם לסכסוך"

הן בעדיפות שלישית במקום בעדיפות ראשונית. אני גם לא מקבלת את התירוץ שהוא חוזר רגוע ורענן לאשתו, כי אשתו עובדת קשה יותר בשביל הרוגע שלו."

ולעשות בלגן. כולם, האחים והניסוח, הם מקלה את גרולה שנוצרות כל הזמן בידו. יוצאים בידו, נפגשים בשבתות, בחגים, נוסעים לטיולים בארץ ובחול. יש שם תמימות רעים בכל הנושאים ואי אפשר לחשוב שם אחרת וגם לא לרבר אחרת. הרביקות המשפחתיות הזאת אף פעם לא הייתה לטעמי, וכשאנשים מוותרים על האישי שלהם כדי להיות חלק ממשוה, זה נורא בעיניי."

הוא שותק

ער כמה תנהגותו של הבעל/האח תורמת לסכסוכים בין הניסוח? טובי פלד מספר על מטופל שלו, בן 30, שהווי לו יחסים קרובים מאוד עם אחותו. "הוא עבר קרוב לבית של אחותו, שמאוד אהבה אותו ופונקנה אותו. הוא נהג לקפוץ אליה כל יום בצהריים למשך שעות. היה אוכל ונהג שם, חזר לעבודה, ובערב שב הביתה. אשתו כעסה, צעקה, התפוצצה, טענה שהיא זקוקה לו בבית כדי שיעזור לה עם הילדים. צווקת."

"בעיניי מדובר כאן בקנאה שנובעת מחוסר ביטחון מצד האישה, וזה לא היה שווה את הריב. בסך הכל, היא היה אבא טוב ומפרנס טוב. אחי המנחה אצל אחותו הוא חוזר הביתה לאשתו, רענן ורגוע. עוררתי אותו לא לוותר על האחות, ובסופו של דבר היחסים בינו ובין אשתו נרגעו."

ד"ר ברסלרמן לא מסכימה. "בעיניי זה לא נורמלי". היא פוסקת. "יש לך זמן בצהריים? תבלה עם הילדים שלך, תעזור לאשתך במקום לקבל טיפול אצל אחותך כאילו שאתה ילד. גבר כזה עוד לא עבר משלב ילד, רווק ואח לשלש של גבר, חזרה וברווג. שעתים ביום זה המון זמן לאנשים עוברים ובעלי משפחות. מדובר פה בגבר שלוקח את המון לעצמו כדי לעשות טיול בארץ הרווקות ושם את משפחה

אין הניב בעקף?

"גם לבעלי היה קשה עם החיים, אבל הוא לא העז לצאת נגד אחי כמובן, או היה לו נוח שאני בקשר עם אמו. זה ניקה לו קצת את המצפון. חמי נפטר אחרי זמן קצר, ושש שנים אחרי נפטרה גם המתני בדרך גוראית. את שנותיה האחרונות היא היה בבירור מוחלטת, מנותקת מהבנים, מהניסוח ומהמקרים. יום אחד היא עלתה על דרגש, נפלה ומתה. אף אחד לא היה שם לידה. וכמו שהיא איימה, היא לא הורישת שקל לאף אחד מהבנים. את כל כספה היא תרמה לצדקה. הניסוח שלי לא סלחו לי על זה שהייתי היחידה ששמרה איתה על קשר, ועד היום אנחנו בנתק מוחלט."

זה לא מפתיע לך? "לא ממש. אף פעם לא היינו יותר מרי מוחזרות. הניסוח שלי הן מורה, עובדת סוציאלית ובנקאית. מין נשים מושלמות כאלו, שפרט לקריירה הן כל הזמן מנקות, מסדרות ומבשלות. כל אחת שם היא רונה איריאלה, הן בשלניות מעולות, הבית שלהן מושלם. כשהיינו נפגשות, כל הזמן רק רצינו לחרב את הסדר הזה, לתת איוו מכה

אין גילוי אה (היחסים עם הניסוח)

1. תבלי איתה זמן. הנישואים הם שינוי גדול גם לאישה וגם לאחות של הבעל, אומרת ד"ר ברסלרמן, ולוקח זמן עד שתרגילים לסטטוס חדש. נסי מצאוד תחומי עניין משותפים עם ניסוח, להשקיע זמן בבילויים משותפים ולבנות מערכת יחסים בנפרד מן הווג וללא תלות בו.
2. אל תחשפי מידות. בתחילת קשר מומלץ לבסס את היחסים ברמת אינטימיות נמוכה מוז שואפים להגיע אליה בהמשך ולטפח את מערכת היחסים בהדרגה. כדאי להיות מנומסים אבל לא אינטימיים מדי ולא לחשוף את כל הסודות מפתיע לגלות כמה מערכת יחסים שהתחילו בקרובות מדי
3. אל תשתמש בבעל או באח במתוך. לקראת אירועים משותפים, אל תשלחי לגיטתך הזמנה על ידי בעלך או אחיך. הומיני אתה בעצמך הקפירי לבנות אפיקי תקשורת ישירה, שאפשרו לך להגיב באירועים כמו יום ההולדת שלו, היריון או עבודה חדשה. גם כאשר יש לך טענות כלפיו, דברי איתה ישירות. יום אישי לגיטה פירושה שאת נהנת לה מקום כאדם נפרד, ולא רק כאחות או הרעה של הגבר.
4. הצביע בגבולות. מציאת הגבולות המתאימים היא קריטית ליחסים. האם אפשר להגיע לבקר באופן ספונטני או שצריך